

Bulgarien, Mongoliet, Tjekkoslovakiet og Ungarn) fandt ikke bestemmelserne tilstrækkeligt vidtgående, men ønskede dem bragt i fuld overensstemmelse med de tilsvarende bestemmelser i Wienerkonventionen om diplomatiske forbindelser. Eksempelvis burde formuleringen af udkastets artikel 23 og 54 samt anneksets artikel N om lokalers ukrænkelighed være ligelydende med Wienerkonventionens artikel 22, og bestemmelserne om delegationer og observatørdelegationer til organer og konferencer burde bringes i så nær overensstemmelse som muligt med de for permanente missioner og for permanente observatørmissioner fastsatte bestemmelser. De forskelle, der i udkastets artikel 19 om anvendelse af flag og emblemer og i artikel 20 om almindelige faciliteter var blevet gjort på permanente missioner og permanente observatørmissioner, burde fjernes. Bestemmelserne i artikel 82 om mægling var næppe nødvendige. — Heller ikke en række udviklingslande var tilfredse med de — gennemgående meget begrænsede — afvigelser, som var blevet gjort i omfanget af privilegier og immuniteter set i forhold til Wienerkonventionen om diplomatiske forbindelser og konventionen om særlige missioner.

En række andre lande, i første række de vestlige lande og heriblandt Danmark, stillede sig imidlertid kritisk over for det høje rettighedsniveau, som udkastet havde givet udtryk for, og fandt, at dette niveau ville kræve en meget nøje overvejelse. Blandt andet følte mange af disse lande sig ikke overbevist om nødvendigheden af i det store og hele at behandle permanente observatørmissioner på linie med permanente missioner. Fra svensk side blev det atter i år fremhævet, at det internationale samfund burde indsnævre og ikke udvide kredsen af personer, der nød en privilegeret behandling i fremmede lande, ligesom det måtte begrænse omfanget af disse privilegier og immuniteter, for så vidt dette kunne ske uden skade for udførelsen af de pågældende personers opgaver. Lignende synspunkter var kommet til orde, da 6. udvalg i sin tid havde drøftet udkastet til en konvention om særlige missioner, hvor et meget liberalt rettighedsniveau var blevet hjemlet. Den svenske repræsentant gjorde i denne forbindelse opmærksom på, at konventionen om særlige

missioner da også i dag, to år efter dens vedtagelse, endnu ikke var blevet ratificeret af nogen stat og kun undertegnet af 14, medens traktatretskonventionen, der blot var syv måneder ældre end konventionen om særlige missioner, hidtil havde fået 30 underskrifter og 9 ratifikationer. Skulle det foreliggende udkast blive vedtaget, ville i øvrigt den anomale situation opstå, at de rettigheder, der blev indrømmet delegationer til konferencer af den mest forskelligartede karakter, ville blive langt mere vidtgående end de rettigheder, der indrømmedes de delegerede, som tog del i arbejdet i FN og i FN's særorganisationer, som følge af det mere begrænsede rettighedsniveau i konventionerne om FN's og særorganisationernes privilegier og immuniteter. Disse konventioner, der i dag var almindeligt akcepteret, burde angive det maksimale omfang af de rettigheder, der blev indrømmet delegationer til andre internationale organers møder eller til konferencer.

Den norske repræsentant fandt, at udtrykkene „immuniteter og privilegier“ havde en gammeldags, næsten feudal klang og burde erstattes af udtryk som beskyttelse og faciliteter („protection and facilities“).

USA's repræsentant gav i særlig grad udtryk for betænkeligheder over omfanget af de foreslåede rettigheder og immuniteter, ikke mindst for permanente observatørmissioner, der i de fleste tilfælde sidestilles med de permanente delegationer. Observatører tog ikke formelt del i en organisations arbejde, og de burde alene indrømmes sådanne privilegier og immuniteter, som var nødvendige for udførelsen af deres observatøropgaver. Også personkredsen i øvrigt, der nød godt af privilegier og immuniteter (udkastets artikel 36, stk. 2) var for vid og burde ikke være større end den kategori af personer, der var nævnt i paragraf 16 i konventionen om FN's rettigheder og immuniteter. Udkastets artikel 26 om bevægelsesfrihed burde være overensstemmende med artikel 57. USA var principielt tilhænger af den størst mulige bevægelsesfrihed, men denne var i mange tilfælde blevet misbrugt i spionageøjemed, og den foreslåede formulering beskyttede ikke værtslandet i tilstrækkelig grad. Det samme var tilfældet med bestemmelserne (i udkastets art. 9 og 42 samt 76) om adgang til værtslandet. Der var eksem-